

„Tegyetek meg mindent, amit mond” (Jn 2,5)

*Jakubinyi György érsek, örmény apostoli kormányzó homíliája
a 488. csíksomlyói búcsún*

Csíksomlyó, Hármashalom-oltár, 2015. május 23.

(Jel 11,19a; 12,1-6a.10 – Róm 8,28-30 – Jn 2,1-11)

Krisztusban kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus nyilvános működését Galileában kezdte, mégpedig a kánai menyegzőn, egy lakodalom alkalmával első csodáját végzi. Ott volt a Boldogságos Szűzanya is ezen a lakodalmon, nem a vendégek között ült, mert a rokonságból volt és segíteni ment. De meghívták Szent Fiát is, aki ekkor már – a nyilvános működés kezdetén – őt apostolt gyűjtött maga köré, úgyhogy ötödmagával érkezik a lakodalomba, ő már vendégként. Abban az időben a lakodalom egy hétig tartott, s a Boldogságos Szűzanya, aki a konyhában segédkezik, észreveszi, hogy az ifjú pár, a násznép zavarban van, mert fogytán van a bor. Tudja, hogy Szent Fia a Szentlélektől van, Isten fia és az ő fia. Nem csodát kér tőle, hanem csak az emberi szükségletre egyszerűen rámutat. Odamegy Szent Fiához és azt mondja: *„Nincs több boruk.”* (Jn 2,3) Ez nem kérdés, csak helyzetfeltárás, felmérés. De tudta, hogy Szent Fia valamiképpen kíséri a bekövetkezendő szégyenből ezt az ifjú párt és a násznépet, hiszen ha nincs már mit adniuk a vendégeknek, nagy szégyen marad egész életükre a faluban. Nagyon érdekes választ ad az Úr Jézus: *„Asszony, mi közünk hozzá, még nem jött el az én óráim.”* (Jn 2,4) Mai szemmel nézve, őszintén szólva azt mondjuk, hogy egy jól nevelt fiútól nem ilyen választ várnánk... De itt Szent János evangéliumáról van szó, ahol minden kijelentésnek nemcsak egy, hanem két vagy három természetfölötti, teológiai értelme is van. A lényeges, a kulcsszó eben: *„még nem jött el az én óráim.”* Hát melyik az Úr Jézus órája? Szent János evangéliumának világában vagyunk, ahol az evangélium kezdetétől az Úr Jézus mindig erről az óráról beszél, *„eljött az óra és már majdnem itt is van”* (Jn 16,32), majd amikor majdnem bekövetkezik, azt kéri: *„Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez az óra, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.”* (Mt 26,39) S ez az óra, az Úr Jézus órája, az ő kereszthalála és harmadnapi feltámadása, a megváltás órája, az új szövetség megkötése a kereszten, Szent Vére árán. Az ő kijelentésének a teológiai, igazi mélysége az, hogy a Boldogságos Szűzanyának nincs még hatalma közbenjárni az emberekért Szent Fiánál, csak majd, ha bekövetkezik az ő órája, vagyis megtörténik a megváltás. A megváltás erejéből nyeri Szent Fiától a Boldogságos Szűzanya is minden közbenjáró hatalmát. Ezt úgy megérti a Szűzanya, hogy a Szent János-evangéliumban az Úr Jézus órájáig, a kereszthalálíg nem is szerepel, sohasem fordul elő a nyilvános működés alatt. A három szinoptikus evangéliumban még egyszer szerepel, de akkor sem szól semmit, csak a rokonság magával vonzolja „csaléteknek”, hogy győzzék meg

az Úr Jézust, hogy jobb volna visszavonulni, mert államfőjét, Heródes Antipászt rókának nevezi, és veszélyben van. Úgy járhat, mint rokona, Keresztelő Szent János, aki bírálta államfője törvénytelen házasságát, s ezért kivégzik. Szent Jánosnál még ez a jelenet sem szerepel, de amikor az Úr Jézus a kereszten függ, Szent János evangéliumában újra megjelenik a Szűzanya, s attól kezdve ő lesz a kereszt alatt – a teológia merész nyelvezetével – a térden álló Mindenhatóság és minden kegyelem közvetítője, hiszen karjában tartja az Úr Jézust, a teremtetlen kegyelmet, a második isteni személyt, aki érettünk emberré lett, hogy megváltson és üdvözítsen.

Az „*asszony*” (Jn 2,4) megszólítás sem udvariatlanság. Persze, próbálták egyesek úgy magyarázni, hogy az Úr Jézus finoman „nagyságos asszonynak” nevezi az édesanyját, de ezt semmiképpen nem lehet feltételezni, mert ha ismerjük Szent János nyelvezetét, rögtön feltűnik nekünk, hogy evangéliuma ugyanazzal a szóval kezdődik, mint az egész Szentírás, Mózes öt könyve, a Teremtés: *kezdetben*. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (Ter 1,1) és „*Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.*” (Jn 1,1). A zsinagógába járó hívő zsidó rögtön érezte azt, amikor ezt hallotta, hogy új Szentírást ír az apostol, új Teremtés-könyvet. S hogyha újraírja a Teremtés könyvét, akkor az első ember és az első asszony helyett most az új ember és az új asszony szerepel Szent Jánosnál. Az új ember a kegyelemben új ember, a keresztyén, akit az Úr Jézus megváltott. Az új asszony pontosan a Boldogságos Szűzanya, aki éppen úgy jött ki Isten teremtő kezéből, mint az első asszony, Éva, büntelenül a szeplőtelen fogantatásban. S így megértjük azt, hogy az Úr Jézus asszonynak nevezi a Boldogságos Szűzanyát, jelezve azt, hogy most már itt van közöttünk az új asszony. S ahogy Éva, az első asszony, a halálnak az édesanyja volt, mert az első emberpár bűne átered az emberiségre s ettől csak a Megváltó vált meg minket a keresztség szentségében alkalmazva ránk, a Boldogságos Szűzanya az új asszony, aki kezében tartja a világ megváltóját, Krisztust és így minden kegyelem közvetítője és így ő lesz az élőknek az édesanyja.

A Boldogságos Szűzanya tudta, hogy Fia szava nem elutasítás, mert bement a konyhába és azt mondta a szolgáltnak: „*Tegyétek meg mind, amit mond nektek.*” (Jn 2,5) Az Úr Jézus bemegy a konyhába és szól, hogy a tisztulásra kikészített kővedrekből merítsenek vizet és vigyék a násznagynak. Amikor a násznagy megkóstolja, a legfinomabb bort kóstolgatja, és csodálkozik, azt mondja, hogy minden normális lakodalmon kezdetben adják a jó bort, s amikor megrészegeznek, akkor a rosszabb minőséget... Itt fordítva jártak el és nem tudja, hogy honnan van ez a jó bor.

Amit a Boldogságos Szűzanya ott mondott a konyhában – „*Tegyétek meg mindazt, amit fiam mond*” – azt ismétli kétezer év óta minden jelenési helyen és ez a mi keresztyénységünknek is a lényege: megtenni azt, amire Szent Fia tanított bennünket. A Szentlelket is azért küldte el Pünkösdkor az Úr Jézus, hogy „*majd eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek*” (Jn 14,26) és bevezet a teljes igazságba. Ez azt jelenti, hogy a Boldogságos Szűzanya felhívása, „*Tegyetek meg mindent, amit fiam mond*” hangzik el a hiteles Mária-jelenéseken is, Lourdesban, Fatimában, Banneuxben, Beauraingben. Guadalupeban is elhangzott, vagy pedig szűkebb hazánkban, a Kárpát-medencében, Máriapócson és Mátraverebély-Szentkúton, Csíksomlyón és Máriaradnán is. Nem várhatunk valami szenzációt a Mária-jelenésektől, hiszen a kinyilatkoztatás lezárult, mindent tudunk, ami szükséges az üdvösséghez. A Boldogságos Szűzanya, amikor magán-jelenésekben üzen, elfelejtett igazságokat újít fel, „*tartsatok bűnbánatot,*

imádkozzátok a rózsafüzért", megadja az böjtnek is az értékét újra, amit kezdünk elfeledni, és ismétli, amit a kánai menyegzőn mondott: „*Tegyétek meg mind, amit fiam mond.*”

Az Úr Jézus szava: „*Aki szeret engem, megtartja parancsolataimat.*” (Jn 14,15) S az utolsó vacsorán egyetlen ismertetőjegyet adott követőinek: „*Arról fogják megismerni az emberek, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*” (Jn 13,35) Azóta másképpen nem tudjuk bizonyítani Isten iránti szeretetünket, csak a felebaráti szeretet gyakorlásával, mert az Istenember azonosítja magát a szükségét szenvedő embertárral: „*Amit egynek a legkisebbnek tesztek, nekem teszitek.*” (Mt 25,40) Olyan egyszerű és közérthető az, hogy csak szeretetünkkel, a parancsok megtartásával tudjuk kifejezni Isten iránti szeretetünket. Nézzük meg a gyermekeket! Azt, hogy szeretik a szüleiket, hogyan fejezik ki? Úgy, hogy szót fogadnak a szüleiknek. S mi Isten gyermekei vagyunk, s mint Isten gyermekei, azt, hogy mi szeretjük a Jóistent, úgy fejezzük ki, hogy szót fogadunk neki, vagyis betartjuk a parancsolatokat. Nem a pokoltól való félelemből, hanem szeretetből, mert „*szeretet az Isten.*” (1Jn 4, 16)

A Szűzanyának ezt az üzenetét, hogy „*Tegyétek meg mindent, amit fiam mond*”, ma, a XXI. században és most a csíksomlyói Szűzanya kegyszobrának 500. évfordulóján, a jubileumi Mária-évben, így foglalhatjuk össze: legyünk hűek őseink szent hitéhez és erényeihez, vagyis legyünk hűek katolikus keresztény szent hitünkhöz, legyünk hűek nemzetünkhöz és szülőföldünkhöz és legyünk hűek anyanyelvünkhöz és anyanyelvi kultúránkhöz! Ez a három mind alapvető keresztény erény.

Legyünk hűek őseink szent hitéhez! Ez volt az első csíksomlyói búcsúnak is a jelszava, ahogy a gyergyóalfalviak kőbe vésték a fohászt: „*Isten, tarts meg minket őseink szent hitében és erényeiben!*” Érdekes az, hogy ez az 1566-os esemény pünkösdszombatján, a hagyomány szerint a Tolvajos-tetői csata, de ha az nem is volt, valaminek kellett lennie, mert a székely nép megfogadta, hogy ha a Szűzanya megsegíti, hogy ősei hitében megmaradhat katolikusnak, ezen a napon minden évben hálából elzarándokol és megköszöni a csíksomlyói Segítő Máriának ezt. Tudom, hogy vannak komoly történészeink, akik tagadják ezt a búcsú-eredetmagyarázatot, azt mondják, hogy az egész csak legenda, írásban csak kétszáz év múlva fordul elő és így tovább. Viszont én kérdelem, azoktól, akik ezt tagadják, hogy mivel magyarázzák azt, hogy most már idén 488-adszor jönnek el az ősök mai utódai, hogy az ősök fogadását teljesítsék, hogy pünkösdszombatján hűek maradhattak az ősök hitéhez? Mi történt azon a pünkösdszombaton, hogy arra a napra tették a fogadalmi búcsút, ami gyakorlati szempontból az egyik leglehetősebb nap? Pünkösdszombatján minden katolikus keresztény család igyekszik haza vagy otthon marad, készül a másnapi főünnepre, hiszen karácsony, húsvét és pünkösdszombat a mi három főünnepünk. És akkor ilyen napra tenni, amikor mindenki otthon szokott lenni és otthon ünnepel, nemzeti fogadalmi zarándoklatot, másképpen nem lehet megmagyarázni, minthogy azon a bizonyos pünkösdszombaton valami történt, ami hozzásegítette székely népünket, hogy fogadást tehetett, hogy hálából, hogy ősei szent hitéhez ragaszkodhatott és megmaradhatott, hogy hála-zarándoklatot szervezett.

Legyünk hűek nemzetünkhöz és szülőföldünkhöz is! Figyeljük meg a Szent Családot! Igaz, a Szent Család is külföldre menekült. Két éven át Szent József vendégmunkás volt Egyiptomban, és nemcsak vendégmunkás, hanem politikai menedékjogot is élvezett, mert Heródes király elől menekültek, a gyermeket mentették. De amikor elmúlt a veszély, hazatértek, s utána soha többet nem hagyták el a szülőföldet. Az Úr Jézus életében is ott van mindig a hazaszeretet. Látjuk azt is, hogy

még Jeruzsálem fölött is nemcsak azért sír, mert nem fogadják be a Messiást, nem ismerik föl a Megváltót, de nemzete zsidó büszkeségével nézett arra az épületre, amely a nép büszkesége volt, a jeruzsálemi templomra. Tudja azt és megjövendöli, hogy nemsokára romokban hever és kő kövön nem marad. Nem tisztem megítélni azt, hogy honfitársaim miért és mi címen, mi okból mennek külföldre, maradnak ott és egyesek beolvadnak a vendéglátónak nevezett országba, a többségi nemzetbe. Egy azonban mindig ott marad a lelkünkön. Külföldön is mindig elszavalják a Szózatot: „*A nagyvilágon e kívül / Nincsen számodra hely, / Áldjon vagy verjen sors keze, / Itt élned, halnod kell.*” Ezt külföldön is elmondják. De ennek az üzenete az, hogy itthon kell maradni, akármilyen körülmény között. És mi nem úgy mondjuk, ahogy a költő, hogy „*áldjon vagy verjen sors keze*”, mert hívő keresztény embert nem „a sors” áld vagy ver, hanem a szerető Atyaisten gondviselése kíséri életutunkat jóban és rosszban egyaránt, és akkor is, amikor úgy érezzük, hogy fedd minket, mint a jó szülő, aki figyelmezteti gyermekét, azt is elfogadjuk az ő Atyai kezéből.

Legyünk hűek anyanyelvünkhöz! Ez minden embernek a joga. Az Úr Jézus életében nagyon tetszik nekem az, hogy nagyon ragaszkodott ahhoz az anyanyelvhez, amelyet ő is az édesanyjától tanult. Mint minden gyermeknek, az Istenembernek is az első gyermeki mosolya az édesanyjának szólt, a Boldogságos Szűzanyának. Az ő ajkairól leste és tanulta meg azt az anyanyelvet, amelyet még a kereszten haldokolva is használt. Amikor az Úr Jézus elmondja a 22. zsoltárt, halála pillanatában a kereszten, nem a zsinagóga liturgikus hivatalos holt nyelvén, héberül mondja, hanem édesanyjától tanult anyanyelvén, arámul: „*Éli, Éli, lám má szábáktáni?*” – „*Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?*” (Mt 27,46) Ennek a zsoltárnak a végső kicsengése a megszabadulás, annak a tudata, hogy Isten mindig megsegít.

Itt van a keblemen a csíksomlyói Szűzanya kegyképe. Ezt a miseruhát a częstochowai pálos kolostor, a csíksomlyói kegyhelynek a testvér-kegyhelye ajándékozta az 500. jubileum alkalmával, s majd a szentmise után a tartomány hivatalosan is átveszi az ajándékot. De felhívom a figyelmet, hogy ahogy a Boldogságos Szűzanya itt szerepel az 500 éves kegyszobron, ugyanaz, akiről a Jelenések könyve szól, az az új teremtés asszonya, aki a Napba öltözött asszony, fején tizenkét csillagból álló korona, lába alatt a sátán, mert az ős-evangéliumban megjövendöli az Úr, hogy ő „*széttiporja fejedet, te pedig a sarka után leselkedel.*” (Ter 3,14–15). A Szűzanya a sátántipró asszony, és éppen azért, ha oltalma alá menekülünk, segít nekünk megmaradni a hármasságban. Úgy, ahogyan a Szentleckében mondta Szent Pál: „*azt Istent szeretőknak minden a javukra válik*”, s ehhez Szent Ágoston boldogan hozzáteszi: „*etiam peccata – még a bűnök is*”. A megbánt, meggyónt és feloldozást nyert bűnök is javunkra válnak, ezért húsvét éjszakáján, vigíliáján a diakónus elénekli az Exultetben, az örömeinkben ezt a lehetetlenséget: „*Ó, boldog bűn, mely ekkora megváltót érdemelt!*”

A Szűzanya felhívása szerint marad a lelkünkben a mai búcsú hármasság üzenete: Maradjunk hűek szent katolikus keresztény hitünkhöz, maradjunk hűek szülőföldünkhöz és maradjunk hűek anyanyelvünkhöz!

Ámen.